

af hvem de ere valgte, om de ville foretage Arbejdet ved Licitation eller Afford eller yde Naturalarbejde. Naar Bejenes Bedligholdelse efter Loven er overladt Kommunerne med Amtsraadets Samtykke til at udføre ved Naturalarbejde eller Licitation, hvorfor skal man da etablere en anden Regel, naar det gælder Udførelsen af Snekastningsloven? Rydningen af Bejene, en Slags Bedligholdelse af Bejene til Brug for Djeblikket, det er i Virkeligheden et Spørgsmaal af samme Art som Bejenes Bedligholdelse. Det er mig uforstaaeligt, hvorfor de have en saadan Mistillid til Sognekommunerne, at de ikke efter hvert Sogns stedlige Forhold maa bestemme sig for den ene eller den anden Maade. Som sagt, det er mod Reglerne i Kommunalloven. Det er en Mistillid til Sognekommunerens Styrelse, og denne Tvang, der der paalægges, ved at man ikke maa give Afford, kan ogsaa i mange Tilfaelde blive til Ulempe for selve Kommunitasjerne. Jeg maa derfor særdeles meget anbefale dette Forslag, og det er min Overbevisning, at nu kan man have saa omhyggelige Regler, saa retfærdige Regler, som man vil, for Udførelsen af Naturalarbejde, og nu kan selve Reglerne for Kommunalbestaatningens Paalæg være, hvordan de ville — de have deres Mangler endog navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, naar vedkommende Hartkornsejer ikke bor i Kommunen — saa vil dog, det er min Overbevisning, Byrden ved Paaligning paa Statten efter de Regler, der gives, blive retfærdigere end Byrden efter de Regler, der gives om Naturalarbejde. Men jeg vil ikke disputere derom, thi det kan være noget forskelligt paa de enkelte Steder. Men saa have vi Sogneraadene, der alle Steder kende Forholdene og kunne vælge mellem de to Maader med Amtsraadets Samtykke, selv hvor man ikke har afløst Naturalarbejdet. Som sagt, for mig staar det saaledes, at alle Grunde, ogsaa Analogien i Kommunallovens Bestemmelser med vore Betragtninger den Gang i Treerne om dette Forhold, alle Grunde tale for, at man gaar her efter Kommunallovens almindelige Regler, indfører det under Kommunallovens almindelige Regler, og alle Grunde tale imod at fratage Kommunerne denne Udvej. Vi behandle jo dette Spørgsmaal selvstændigt. Det er jo ikke sundt, at først det ene og saa det andet Medlem siger: Vi tør ikke for det andet Ting; det hører jeg aldrig sige fra det andet Tings Side; jeg hører aldrig deroppe sige: Lad os lade det blive ved det! Vi tør ikke for Folketinget. (Vjornbat: Na jo!) Na, det har det ærede Medlem for

Aarhus Amts 1ste Valgfreds hørt, ja, ja, han kan jo være mere lydhor end andre, jeg tender det ikke. Hvorfor skulle vi saa her altid være under dette Pres: Bussemanden sidder ovenpaa; tag jer i Agt for ham. Det forekommer mig, naar det er en saglig Forhandling, da bør man rolig se paa, hvad det er og for sig er det bedste, det principrigtigste og det efter de praktiske Forordninger hensigtsmæssigste; saa vedtage vi dette, og saa gaar Sagen sin Gang gennem de forskellige Stadier. Naar saa de Delegerede fra de forskellige Sider komme sammen under Ministerens Ledelse, dersom de ikke have naaet hinanden tidligere, i begge Ting, og i Fællesudvalget skulle skifte og dele mellem disse Bestemmelser, saa kan man se, om man er moden i Nar eller et andet Nar til at naa hinanden. Det forekommer mig, at da er det naturligt at søge at jævne paa begge Sider, men det, at man begynder under Forhandlingen, f. Eks. her i Tinget — aldrig i det andet Ting — at slaa af i Fordringerne, det er affurat det samme som at sige, at vi have givet tabt; vi tør ikke for Bussemanden. Nu efter at have sagt det — jeg betænkte mig paa at sige det — for at støtte Mindretallet, men da Mindretallet i Virkeligheden har en saa mægtig Forbundsfaelle som den højtærede Minister, saa forekommer det mig dog, jeg tør vove at sige det; men jeg har den Mistanke, at nu vil det maasse blive en Vressag for Flertallet absolut at saa det forkastet, ogsaa da jeg syntes, det var bedst at beholde det. Jeg kommer nu til det andet Forslag under Nr. 4; der forekommer det mig, at den ærede Ordfører var lidt haard imod mig. Jeg synes, at han burde paastønne de Indvendinger, jeg gjorde mod Forslaget, som det stod vedtaget ved anden Behandling, paa dette Punkt, i Stedet for at være saa haard imod mig; men det er ikke hans Skyld, veed jeg. Havde det ærede Medlem været til Stede under anden Behandling, saa vare vi maasse komne til en nærmere Forstaaelse, og naar han saa kunde have overbevist mig om — hvad han des værre ikke har gjort i Dag — at det, der stod ved 2den Behandling, var lige saa forstaaeligt, som det, der nu kommer til at staa, og at Fejtagelsen laa hos mig og ikke hos Koncipisten af Endringsforslaget til 2den Behandling, saa kunde vi saa bestlig i Realiteten blive enige og være faldne i hinandens Arme allerede da. Den ærede Ordfører forklarede, at jeg havde overset, at der i Nr. 5, altsaa i det ærede Flertals Endringsforslag til 2den Behandling, staar, at Snekastningsarbejdet ansættes i Forhold til Hartkornet, til Assurancejum osv. Nej, det